

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 277.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058772144/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

drikke, og hvad I skulde iføre eder; søger kun Guds Rige og Hans Retfærdighed, da skal det Øvrige tillægges eder! kaster al eders Omsorg paa Herren, thi Han sørger for eder, og Han er riig til alle dem, som Ham paakalder! (Matth. 6. 1 Pet. 5). Naar Farer omspænde os, naar Ødelæggelsen truer, naar Verden forlader og forfølger os, hvad kan da trøste uden fast eenfoldig Tro paa det Ord, at ikke en Spurv falder til Jorden og ei et Haar af vort Hoved uden den Himmelske Faders Villie, og at Ingen haver nogen Magt over os, uden den bliver givet herovenfra. Hvad kan trøste os, naar Hedningene fnyse, og Folkene optænke Forfængelighed, naar Jordens Konger forenes, og Fyrsterne samle sig til Strid mod Herren og Hans Christus, hvad uden fast eenfoldig Tro paa det Ord, at de, der sammenrotte sig mod Guds hellige Barn Jesus, udrette kun det, som Hans flaand og Raad have forud beskikket, og at Helvedes Porte skal aldrig faae Overhaand over Hans Menighed! (Ap. G. 4. Matth. 16). Hvad kan trøste os, naar vi nedbøies under Syndens Byrde, grue for Guds Vrede og for Lovens Torden, hvad uden eenfoldig Tro paa de Jesu Ord: mit Legeme hengives for eder, mit Blod udøses til Syndernes Forladeise; thi saa elskede Gud Verden, at Han gav Sin eenbaarne Søn, paa det at hver den, som troer paa ham, skal ikke fortabes, men have det evige Liv! (Matth. 26. Joh. 3). Hvad kan trøste os, naar vi fornemme, at os fattes Kraft og Frimodighed til at overvinde Verden og korsfæste det gamle Menneske med Synder og Begjærigheder, til i Tale og Levnet at skinne som Lys midt i den vanartige Slægt, og frit bekjende det Korsens Ord, som er Verden en Forargelse og Daarlighed, hvad uden eenfoldig Tro paa det Ord, at Faderen giver alle dem Sin Hellig Aand, som bede Ham derom, at Guds Kraft teer sig i os, saa vi formaae alle Ting i Christo Jesu, som gjør os stærke (Luc. 11. Phill. 4).

Ja, I Elskelige! hvad skulde trøste os, som forkynde det Guds Ord, naar det foragtes og bespottes, naar ingen Frugter lade sig for os tilsyne, hvad uden den ret eenfoldige, barnlige Tro paa Herrens Tale, naar Han siger: ligesom Regnen og Sneen nedfalder fra Himlen og kommer ikke tilbage derhen, men vander Jorden og gjør den frugtbar og kommer den til at give sin Grøde, og den giver Sæd til at saae og Brød til at æde; saa skal mit Ord være, det skal ikke komme tomt igjen til Mig, men det skal udrette, hvad Mig behager, og dets Ærende skal lykkes; thi I skal drage ud med Glæde og fremføres med Fred, Bjergene og Høiene skal raabe for eders Ansigt med

Bibelske Prædikener

Frydesang, og alle Træer paa Marken skal klappe med Hæand; istæden for Tornbusken skal Fyrtræet opvoxe, for Tidslerne skal Myrte træer opvoxe, og det skal være Herren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke skal udryddes! (Esa. 55.).

O, I Elskelige! mon jeg ikke ret levende føler det i denne Time, at jeg maaite forsmægte og forstumme, dersom jeg ei turde i eenfoldig Tro holde hardt ved et saadant Guds Ord og med det trodse al Verden og de bange Tanker, der opstaae i mig selv? Jeg har talet til eder om Skrifternes Trøst, som de Fleste forsmaa og foragte, jeg bad og besvoer eder at gaae til den hellige Bog med den samme enfoldige Tro og det barnlige Sind, som eiedes af Fædrene, men som bespottes iblandt os; jeg veed det jo vel, hvor dybt den usalige Fordom fæstede Rødder, at Tvivl om Sandheds Ord er vor Ære, at vor Klogskab skal vise sig i at mestre og dømme den Bog, som skulde undervise os, som skal dømme os engang, thi Jesus sagde: de Ord, som jeg haver talet, skal dømme eder paa den yderste Dag (Joh. 12). Jeg veed det jo vel, hvor tungt det falder at nedstige fra den drømde Høihed, og sætte sig lavt med Luther og de Gamle ved Propheternes og Apostlenes Fødder, snare til at høre, sene til at tale, rede til at troe, bange for at vandre med Fornuften i de Ting, som ere den for høie. Jeg veed det jo vel, thi jeg har prøvet og erfaret det selv, og hvorledes turde jeg da haabe, at mit Ord kunde finde saadan Indgang hos Nogen af eder, at han vilde sætte sig hos mig paa Gulvet og spottes af den selvkloge Skare, der bygger saa høit udi Luften? hvorfra skulde jeg faae dette Haab, som dog ene kan styrke mig og løse min Tunge, dersom jeg ei turde stole paa et saadant Guds Ord, som Engie ei begribe, men Børn kan forstaae? men det tør jeg, thi jeg hører de hensovne Frommes sandfærdige Vidnesbyrd om, hvorledes Herren synlig stadfæstede og ærede den enfoldige Tro og lod aldrig dens Haab beskjæmmes; ja, i mangen Strid og megen Trængsel har jeg selv fornummet, hvor trofast Herren holder Sit Ord og Sine Forjættelser, ret som de staae at læse; paa ingen af dem tør jeg tvivle, thi de ere ikke Ja og Nei, som Spottere mene, men de ere alle Ja og Amen i Christo Jesu (2 Cor. 1.). Derfor ender jeg trøstig min Tale i den fulde Forvisning, at er der ogsaa kun Een, saa er der dog Een, som ved den henførdes til eller og stadfæstedes i den Eenfoldighed, som ene giver Forstand paa Guds Ord og oplader Hjerter for dets overflødige Trøst.